

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 25. OKTOBRA 1940.

ŠTEV. 7.

SOVJETSKI FILM V LJUBLJANI

KOMUNISTIČNA PROPAGANDA JE PRIKRITA

V zadnjem času so predvajali v Ljubljani več sovjetskih filmov in še več jih obljublajo. Z vsakim filmom se širi pri nas komunistična propaganda. In vendar so še nekateri naivneži, ki tega ne vidijo. Ti mislijo, da bodo komunisti delali tako neumno propagando, da bodo naravnost pokazali, kaj hočejo. Taka propaganda bi bila za nič.

Že Ljenu je učil, če hočejo vero izruvati iz src, da je ne smejo naravnost napadati, ampak naj agitirajo za razredni boj pa bo vera hitro uničena.

Zal smo morali brati v katoliškem listu, da ta film ne dela »marksistične propagande«. Kakšna naivnost! Toda učinke ima marksistične!

V vseh sovjetskih filmih, kar so jih predvajali doslej, je propaganda tako jasna in očitna, da je le slepci ne morejo opaziti.

DEBELI BOJARI

Spomnimo se samo na osebe iz »Petra Velikega«: zakaj so vsi bojarji tako do neverjetnosti debeli? zakaj ima vse njihovo vedenje pečat smešnosti? zakaj imajo vsi menihi, vsi duhovniki degenerirane obraze? zakaj so predstavljeni vsi brez izjem kot izkoriščevalci ljudske neumnosti, kot zajedalci? zakaj ponavlja debeli bojar, ki hodi med trumo izmučenih delavcev: »Delajte, delajte in na Boga ne pozabite!«? zakaj so vse besede Petra samega izraz sovražstva in prezira do molitve, zvonov, menihov, cerkve?

Kdo more ugovarjati trditvi, da je vse to namenoma, da je vse to preračunano od izdelovalcev

filma, da je vsaka kretnja, vsaka beseda, vsak prizor natančno premišljen in preračunan na določen učinek: navdušenje za komunizem in predvsem na preziranje in smešenje vere.

ZATAJENE ZASLUGE RUSKE DUHOVŠČINE

Kdo bi utegnil misliti, da so vsi ti prizori zgodovinski. To je laž. Sovjetsko resnicoljubnost ter ljubezen do zgodovinske točnosti lahko takoj in posebno jasno dokažemo iz drugega »zgodovinskega« filma: »Minin in Požarski«. Dočim smo videli v »Petru Velikem« celo maso menihov in duhovnikov in vse primerno osmešene, ne vidimo v »Mininu in Požarskem« niti enega. Niti enega ruskega meniha ali duhovnika! Zgodovinsko dejstvo pa je, da se je v času, ki ga film prikazuje (1611-12), odlikovala predvsem duhovščina. V Moskvi, Smolensku in drugih krajih so bili tedaj Poljaki, v Novgorodu Švedi; bilo ni ne ruske vlade ne ruskega vladarja; nihče ni vedel, kaj naj stori, komu naj se pokorava. Zgodovinar ugotavlja: »V tem strašnem času je pokazala pogum in odločnost pred vsem duhovščino«. Tega ne pravi samo kak star carski zgodovinar, ne, to pravi v svoji »Zgodovini Rusije« dr. S. F. Platonov, profesor univerze v Petrogradu, član Akademije znanosti SSSR. Naj navedemo dobesedno dalje: »Tako je v tem času splošnega razrušenja in anarhije bila pred vsem duhovščina, ki je dvignila svoj glas in pozivala na boj za domovino. Mesta, ki niso imela nobenega drugega vodstva, kakor to opominjanje duhovščine, so stopila v zvezo med seboj.«

O vsem tem ni v filmu čutili ničesar. Minin (ki pa ni bil nikak proletarec, ampak »zemskij starosta«, eden voditeljev mesta) je predlagal someščanom v Nižnem Novgorodu nabiranje denarja za vojsko »pod vplivom poslanice patriarha Hermogena«. O tem vplivu v filmu ničesar.

V bitki pred Moskvo s Chotkievicem so kozaki kazali prav malo volje pomagati Požarskemu. Šele ko jim je Abraham Palicin budil vest, so se dvignili. Tudi o tem v filmu ničesar, kajti Palicin je bil menih, celarij trojiškega samostana.

Tako na eni strani Platonov, član Akademije znanosti SSSR, na drugi sovjetski zgodovinski film!

PETER VELIKI KOT BOLJŠEVIK

Vsak razumen obiskovalec obeh zgodovinskih filmov je videl, da hočejo sovjeti Petra Velikega pokazati kot predhodnika komunistične revolucije. In v vseh sovjetskih filmih so vse vloge jasno razdeljene: ti predstavljajo proletarce ali njih simpatizerje in so zato dobri, oni pa kapitaliste in so zato osmešeni.

ZA FILM IZ MOSKVE — KROHOT KOMANDIRAN IZ MOSKVE

Sovjetski filmi so propaganda. To prav dobro kažejo naši komunisti. Zakaj bi bil sicer organiziran obisk, zakaj organiziran aplavz? Zakaj je vsakemu stavku, ki je kakorkoli smešil vero, sistematično sledil razbrzdan krohot nekega občinstva? Zakaj se v »Volgi, Volgi« prikaže Stalinov kip, ki ga gledalci pozdravijo s

ploskanjem? Zakaj je vsak komunist osebno užaljen, če mu rečeš, da film ni bil dober?

PROPAGANDA NEČISTOSTI

Obenem s propagando, kakor smo jo omenili, je v vseh sovjetskih filmih prav tako in še bolj močna propaganda nemoralnosti. Propagiral jo je »Pastir Kostja«, propagiral jo je »Peter Veliki«. Omenimo le prizore ob naboru, nekatere scene s Katarino, s carjevim otrokom itd. Zakaj so se tudi ob takih prizorih gledalci krohotali?

Vsi oni, ki jim je znana finost velikih ruskih predvojnih pisateljev (Tolstoj, Dostojevski), so zapuščali kino z mračnim, težkim

občutkom: tu nam hočejo umoriti vse, kar je lepo in vzvišeno, čisto in dostojno; hočejo nam dokazati, da je človek le žival in naj torej živi kakor žival. Zakaj ta nemoralnost, to uživanje v blatu? Da tu ni niti sence umetnosti, je jasno. Vse to je namenoma tako, kakor je.

PODCENJEVANJE NEVARNOSTI

Politična, nazorska, protiverška in nemoralna propaganda naj napravi maso dovzetno za komunistične nauke. Vsak, kdor ne vidi nevarnosti, je slep ali noče videti. Navedli smo dejstva. Izdelovalci sovjetskih filmov so dobri psihologi: vedo, da nima vsak ne dovolj trdne volje, ne dovolj pre-

udarnosti in razuma, ne zgodovinskih knjig, da bi se iz njih pričal o resnici.

Vedo tudi, da mnogi njih nevarnost podcenjujejo: ti so njihovo najučinkovitejše orodje.

Zato vpliva strup tako, kakor je preračunano.

*

Delavec, ki ga nahujska komunist, da deli letake, je kaznovan in zaprt! Tu pa se vrši širokopotezna propaganda, ki učinkuje mnogo bolj, ker zajema veliko večjo množico ljudi. In prav ta komunistična propaganda na debelo se neovirano vrši pred očmi nas vseh. Ali ne bi bilo dobro, da tu oblast kaj ukrene?

Ironija usode

V dnevnem tisku tolikokrat bremo, in v vsakdanjem življenju tolikokrat slišimo o ironiji usode. Kaj je vendar to? Nekaj zglede nam bo to, danes tako moderno frazo najbolje pojasnilo.

Če se kdo celo življenje z vinom zaliva, nazadnje pa za vodenico umrje, je to ironija usode. Če ima kdo posebno veselje, svojim nasprotnikom jamo kopati, pa končno sam vanjo pade, je to ironija usode. Svetopisemski Aman, ki je za Mardoheja vislice postavil, pa je nazadnje sam na njih visel, je živa slika za ironijo usode. Skratka, ironija usode je v tem, da človeka zadene prav to, proti čemer se je vse življenje z vsemi silami boril. Naj navedemo nekaj slučajev v potrdilo.

Nemški modroslovec Nietzsche je bil, čeprav sin protestantskega pastora, obseden sovražnik krščanstva, njegove vere in morale. O krščanski morali, ki oznanja ponižnost, skromnost, pohlevnost, potrpežljivost, usmiljenje in ljubezen, je dejal, da je to čredna morala in morala slabičev. Usmiljenje in ljubezen do slabotnih sta bila po njegovih mislih nemoralna. »Kaj je največja grdobija na svetu? Brez dvoma usmiljenje do zaostalih in slabičev. Poginejo naj! Se pomagati jim je treba k temu«, je večkrat dejal.

In kaj se je zgodilo? Mož je znal. Mesec dni po dovršitvi bogokletnega dela »Ecce homo«, o katerem je sam pisal svojemu prijatelju, da je brezobziren atentat na Kristusa, se mu je um docela omračil. Več ko deset let je potem še živel kot cvilec in trepetajoč bedak in norec. Hotel je biti nadčlovek, zdaj pa je bil docela navezan na usmiljenje in ljubezen drugih. Ko bi

se tisti, ki so ga negovali, držali njegovega »modrovanja« bi ga pustili poginiti in po njegovem nauku bi storili celo dobro delo. A bili so modrejši od njega.

Mehikanski Neron, predsednik Elija Plutarh Calles nam je še v živem spominu. Katoliško cerkev je kruto preganjal, prav po ruskem vzorcu. Tudi katoliških redovnih sester po bolnišnicah ni mogel videti, čeprav s politiko niso imele nobene opravke. Morale so iz bolnišnic in podobnih zavodov. A končno se je moral sam zateči v bolnico in podvreči operaciji. Pa ni šel v kako mehikansko bolnico s civilnimi sestrami; ne, ampak čez mejo v Združene države jo je mahnil. Zatekel se je v zdravilišče usmiljenih sester v Los Angelesu in se tam podvrgel operaciji. Kmalu za njim je prišel tja na operacijo tudi njegov sin Rudolf, bivši guverner zvezne države Sonora, ki je bil še bolj krut kakor njegov oče.

Tudi Erich Ludendorff je bil strasten nasprotnik krščanstva. Blizu Monakovega je delal v svoji villi z ženo in prijatelji načrte, kako bi krščanstvo čimprej uničili in ga nadomestili s starogermanskimi bogovi. Toda med tem delom ga je zadela zavratna bolezen in zatekel se je v katoliško bolnišnico. Da bi bila ironija še večja, ga je operiral dr. Kielleuckner, framason, katere je Ludendorff prav tako sovražil kakor katoličane in Jude. Vendar mu zdravniki niso uspeli rešiti življenja. Umrli je obdan od katoliških usmiljenk, na katere je vse življenje gledal le z zaničevanjem.

V resnici, tako znajo mleti le božji mlinci.

PROTESTANTSKI ŠKOF — FILOKOMUNIST

Kako daleč je zašel ameriški protestantizem, najbolje priča dejstvo, da so se celo protestantski škofje začeli bratiti s komunisti, ne da bi se njih verniki nad tem kaj pohujševali. Nedavno so imeli »Severnoameriški prijatelj španske demokracije«, t. j. komunisti v New Yorku svoj dan. Zbralo se jih je kakih 20.000. Med sosklicatelji tega zborovanja je bil tudi metodistovski škof Francis Mc Connell. Ko so prebrali pozdravno brzojavko, ki jo je poslal nekdanji predsednik rdeče španske vlade Juan Negrin, so vsi navdušeno zapeli himno komunistične internacionale. Metodistovski škof je z ostalimi odličnimi gosti takoj vstal in spoštljivo poslušal komunistično himno. Pri papeški pa bi bil nedvomno v znak užaljenosti obsedel kot prikovan.

PRAZNOVERJE NEVERNE INTELIGENCE

Nam katoličanom nevedni nasprotniki očitajo, da smo praznoverni. In prav taki, ki se nad našim praznoverjem najbolj spotikajo, so ga sami najbolj polni. Najlepši vzgled so nam nekatere številke iz severnoameriških držav.

Tam živi 100.000 vedeževalcev in vedeževalk, ki zaslužijo na leto 125 milijonov dolarjev. Samo v New Yorku jih je 15—20.000, ki letno zaslužijo 25 milijonov dolarjev. Prebivalci mesta Chicaga na leto izdajo 12 milijonov v te namene. K vedeževalkam se ne zatekajo samo lahkovrneži iz širokih ljudskih mas, ampak predvsem brezverna inteligenca, ki ne pripada nobeni cerkvi: senatorji, bankirji, veletrgovci, profesorji in ženstvo iz višjih slojev.

Tudi njim velja: »Kaj pa gledaš iver v očesu svojega brata, bruna pa v svojem očesu ne čutiš?« (Mat 7, 3)

„Naša volja“ – nekdanje glasilo jugoslovanskih nacionalistov – v rdečih vodah

»Naša volja«, ki je bila dobrih pet let glasilo »jugoslovanskih nacionalistov«, je v šestem letu svojega izhajanja krenila v odločno levičarsko smer. Mesto patetičnih člankov o programu »jugoslovanskega nacionalizma« je začela prinašati članke, ki propagirajo »socializacijo kulture«, »nov red, ki ga bo ustroj nujno prinesel«, hvalijo boljševeške filme itd.

Kdor je zadnja leta pazljivo sledil dogodkom v »nacionalističnih« društvih, tega preobrat »Naše volje« nikakor ni presenetil. Že nekaj let sem je bilo namreč opaziti v »nacionalističnih« društvih živahno delovanje levičarskih elementov, ki so med breznačelnim in o komunizmu nepoučenim liberalnim dijaštvom krepko minirali. Preobrat »Naše volje« je le posledica tega dolgotrajnega izpodkopavanja.

Za socializacijo kulture

»Naša volja« v prvi številki VI. letnika (z dne 17. septembra 1940.) odklanja »nacionalizem, v katerem nas je vzgajal naš nacionalistični milje, ki nima niti realnih, niti idealnih osnov ter se je, kot smo že večkrat opazili, pretvoril v frazerstvo«.

Mladina, ki se zbira okrog »Naše volje«, bo morala »izpopolniti in razširiti svoje prosvetno delo med ljudstvom, kar je prvi pogoj za socializacijo kulture«. Mladina okrog »Naše volje« bo »ustvarila in vodila novega človeka in družbo«. Pod naslovom »Nova doba« zaključuje »Novus«, da bo »nova človeška vzajemnost morala zadostiti materialnim in duhovnim potrebam posameznika in družbe; vsakdo bi moral imeti pravico do dela in zaslužka in sicer takega zaslužka, da bi zadovoljil svojim telesnim in duhovnim potrebam«. Ali se ne bero te besede kot kak letak Slovenskega kluba ali »Centralnog komiteta komunističke partije«?

L. M. se jako previdno pridružuje komunističnim zahtevam po uvedbi ruščine na gimnazijah. Ugotavlja, da ni »predpisan kot obvezen noben slovanski jezik«. Skromno dostavlja, da bi bilo do-

bro uvesti »ruski ali kak drug jezik, saj smo čitali, da se uče ruščine po vsem svetu«. Kdo bi morda dejal, da L. M. piše to zaradi svojega slovanstva. Ali ni nekoliko čudno, da L. M. postavlja zahtevo po ruščini na gimnazijah v istem času kot »Slovenski klub« v svojem letaku, v istem času kot številni filokomunistični listi in letaki kominterne?

„Naša volja“ – glasilo „mladih borcev in revolucionarjev“

B. Z.-ič (Boris Zidarič?) piše v članku »Novi red« o svetovni krizi in o katastrofi, ki se bliža. Dogodki, ki prihajajo z vso brzino, prinašajo nov red.

Toda od tega novega reda ni treba pričakovati trenutne koristi. Te bodo uživali šele bodoči rodovi, kajti družbene spremembe, »ki se obetajo v strukturi družbe, bodo tako dalekosežne in dolgotrajne, da bodo šele pozni rodovi za nami občutili blagodati novih vrednot«. Zelo previdno povedano: jasno priznavajo, da sedanjí rod in še mnogi za njim sploh ne bodo čutili nobenega blagoslova! Tako je! Pozni rodovi sicer tega blagoslova tudi ne bodo čutili, toda ti nimajo besede, ko še niso rojeni – in je potem vseeno, kako bodo kdaj kleli te komunistične reforme. Da se novi red ostvari, je treba »mnogo zastarelega porušiti« in takoj nato »zidati nov skupen dom, za novo skupno življenje, ki bo lepše in boljše od sedanjega«.

Drug članek svetuje, da bomo morali »sprejeti roko, ki bi nam jo ponudila tista človeška enota, kjer bi načela humanitete že postala stvarnost«. Očividno je ta enota SSSR. Tudi ta »bi« je zelo previden! Kako humana je stvarnost Sovjetije, povedo dovolj streljanja vodilnih komunistov, ali pa streljanja 12 letnih otrok itd., itd.

Zanimivo je tudi dejstvo, da so z letošnje prve številke »Naše volje« odstranili sliko Oplenca, ki velja za simbol in znak jugoslovanskih nacionalistov.

Skratka »Naša volja« hoče – kot sama pravi – izražati eno

samo odločno voljo »mladih borcev in revolucionarjev«.

Kakor vidimo, se je »Naša volja« uvrstila med tiste liste, ki širijo levičarsko miselnost med našo mladino in tako pomagajo komunizmu pri pripravi rdeče krvave revolucije.

Breznačelnost liberalizma se maščuje nad njim samim

Slučaj »Naše volje« je spet nov dokaz, da morejo levičarji prodirati le v nezadostno poučenih in idejno nejasnih krogih. Vprav idejna nejasnost in pomanjkanje trdne načelne podlage v liberalnem dijaštvu je vzrok dogodkom, kot je obravnavani primer »Naše volje«. Breznačelnost liberalizma se maščuje nad njim samim.

Zadnje dni slišimo, da je v vrstah liberalno nacionalističnega dijaštva vstala reakcija proti levičarskim strujam. Tako se sliši, da sta bivši predsednik J. N. A. D. »Jugoslavije« Boris Zidarič in znani Vekoslav Iskra postavljena pred »Jugoslavijino« razsodišče. Proti »Naši volji« je izšel nov nacionalistični list za srednješolce »Avgust Jenko«, ki »Našo voljo« ostro napada in levičarskim minijem napoveduje oster boj.

V krogih liberalno nacionalističnega dijaštva kakor tudi v krogih starejšinstva je vse preveč nejasnosti glede stališča napram komunizmu in njemu sorodnim strujam.

Ali moremo verjeti v uspeh te reakcije, dokler liberalno-nacionalna »Tiskovna zadruga« izdaja levičarski »Ljubljanski zvon« in dokler časopisje »Narodne tiskarne« piše v levičarskem duhu?

ZAPRT ZARADI SV. PISMA

V Saratovu v Rusiji je mužik Schmolz, nemški kolonist, bral sv. pismo in ga razlagal mladini, ki se je zbirala okrog njega. Boljševiški špijon ga je radi tega »zločina« nazočil oblastem. Starček, ki je star 70 let, je dobil 4 leta zapora. Sv. pismo pa so mu zaplenili in ga poslali v mestni muzej kot spomin na nekdanje »kapitalistične in praznoverske čase«.

Lav na otokih

Počasi priplujejo ladje. Haraguro v svoji nestrpnosti sili naprej. Samo en namen ima: za njim!

Lisjak Kenkakuki pa je nekaj zavohal. Še vedno ne ve, kaj prav za prav ni v redu. Da nekaj ni prav, to pač ve. Staremu Tomažu žarijo oči od veselja. Morda samo zato, ker gredo dalje. Toda kdo ve, če še kaj več ne tiči v tem.

Kaj če bi bil duhovnik še tu! In vedno bolj se mu zdi, da bi bil odhod v tem slučaju največja neumnost. Samo če bi mogel to dopovedati roninu!

Rahlo pocuka vodnika za rokav: »Haraguro, le pogledj, kako se smejejo, ker gremo!« mu reče.

»Kako to misliš?« mu ta odgovori.

»Kaj misliš, če bi bil bonec še tukaj?«

»Toda sled v vodi je preveč vidna!«

»Ta dokazuje samo, da je snoči odplula večja ladja, toda da je bil na njej duhovnik, o tem ne pove nič. Če se je on tudi odpeljal, morejo povedati samo ljudje, ki so ga videli, da se je vkrcał. Mislim, da še tukaj kje tiči. Ali bi se sicer smejali, ker smo tako hitro prišli za njim?«

»Koreva šimata!« Ali ga je stari kristjan speljal na led?

Kenkacuki pridobi hitro vodnika na svojo stran. Haraguro izvede tudi njegov načrt, da povprašajo ujete vaške ribiče vsakega posebej. Saj niso kristjani, zlato in pogled na razbičanega bosta že učinkovala.

Haraguro gre sam od moža. Kenkakukija, ki ga je hotel spremljati, je poslal nazaj. Toda nihče mu ni odgovoril. Končno je našel izdajalca. Ta je povedal, da padre-sama ni takoj odplul. Njegovi spremljevalci iz Jamagučija so sami odpluli. Vsi ribiški čolni leže na obali. Zato more biti samo v gozdu in gorovju. Več izdajalec ni vedel.

»Ostali bomo!« ukaže Haraguro. »Vaščani so prosti. Ni jim pa dovoljeno iti v gozd. Kristjani ostanejo v koči! En mož zadostuje za stražo. Deset mož zasede gozdni obronek, ostali vzamejo riž in gredo bonca takoj iskat.«

Potem pokliče Kenkakukija k sebi in reče: »Šli bomo v tempelj. Bonci naj nas pogostijo. Morje in jeza napravita človeka lačnega.«

Počasi stopata po poti navkreber in se pogovarjata o svojem cilju, da ujameta padre-samo in ga odpeljeta dajmiju.

Sedaj ga bosta gotovo dobila, saj je odšel šele zjutraj.

V BUDHOVEM SVETIŠČU

Ko je utihnil šum, je stopil Nakaura iz svojega skrivališča in se dvignil.

»Padre-sama, naprej morava!« opominja deček.

»Kam pa, mali Akira?« se smehlja duhovnik.

»Vem za izvrstno skrivališče!«

Nekaj časa hitita po poti poleg zidu, ko Akira reče: »Plezati morate po boru!«

Mali je že pred njim. Staremu duhovniku ni lahko slediti dečku, zlasti, ker kimono ni prikladen za plezanje. Ze stojita na zidu ter opazujeta in prisluškujeta, kaj se godi v parku. Akira pomiri duhovnika:

»Zdaj so vsi pri molitvi v svetišču. Park je sigurno prazen!«

Po jelki se spustita navzdol in stojita na eni mnogoštevilnih, skrbno urejenih stez. Hvala Bogu! Na z iglami pokritih tleh ni trave in pot je gladka, kot da ne bi nanjo še nikoli stopila noga.

»Više gori,« reče Akira in s prstom pokaže proti hribom, »je sveti ribnik. Tam je veliko rac in vsepovsod cvete lotos. Zgoraj je lepo, posebno v malem svetišču, kjer stoji slika Kvanone. Bonci so prav radi tam zgoraj.«

Mladenič je v radosti, da bi duhovniku vse pokazal, skoraj pozabil na nevarnost. Nakaura pa pregleda park, čigar poti napravijo nanj vtis zapuščenosti.

Pri ribniku vidita skozi veje svetlikati se skozi tempeljske zgradbe s svetlimi rdečimi strehami. Previdno stopata bliže k njim. Zdaj morata paziti. Čeprav so vsi bonci zbrani pri molitvi, je vendar mogoče, da ju kak romar ali kdorkoli vidi. Tedaj bi pa bilo vse izgubljeno.

Ob poti, ki pelje ob potoku in mimo samostana v gore in končno vodi na glavno cesto proti šimonsekiju, leže v velikem četverokotniku tempeljske zgradbe. Od ceste jih loči mogočen zid, pokrit z rdečimi opekami. Skozi velika vrata se pride na široko tlakovano dvorišče. Ob obeh straneh stoji podolgovata poslopja, kjer stanujejo bonci. Med četverokotnikom in parkom pa je svetišče, poslikano s svetlimi rumenimi in rdečimi barvami. Med podolgovatimi poslopji in svetiščem vodijo poti v park.

Počasi prideta oba begunca k svetišču, iz katerega se sliši mrmrajoča molitev bonev.

Propaganda za celibat pri anglikancih

Odlični laiki anglikanske cerkve so pred nedavnim predlagali, naj bi se mladi anglikanski duhovniki za prvih pet let po »posvečenju« zavezali, da se ne bodo ženili. Pri nekaterih višjih cerkvenih krogih je ta predlog našel prijeten odmev. Katoliški krogi sedaj ugrabljejo, kaj naj bi bil povod za ta predlog. Večina meni, da ni zrastle iz kakšnega verskega idealizma, ampak iz zgolj praktičnih potreb. Oženjena duhovščina s številno družino stane drzavo in davkoplačevalce vsote denarja. Če bi ostali duhovniki neozojeni, bi se proračun lahko precej znižal.

Sicer pa je že sedaj četrtnina anglikanskih župnikov in polovica njih pomočnikov neozojena. Iz vrst teh se jih vsako leto lepo število vrne v naročje katol. Cerkve. Ker niso vezani na družino, študirajo dalje in med tem študijem marsikdo spozna, da njegova vera ni prava in prestopi v katol. Cerkve. Če bo predlog, naj se anglikanski duhovniki ne ženijo, postal splošno obvezen, bo imela katoliška Cerkve iz njih vrst še več konvertitov. Saj je pri mnogih glavna ovira za izpreobrnjenje žena in otroci, oziroma skrb, kako bo družina živela, če se duhovnik spreobrne in bodo usahnili razni viri dohodkov, ki jih je kot anglikanski pastor imel.

BREZBOŽNI CIGANI

Ruski brezbožci so silno »skrbni« ljudje. Za vse narode in vsa plemena skrbe, da bi se njih nauk med njimi čim bolj uveljavil. Zadnje čase so začeli s svojo propagando tudi med cigani, češ: cigani so že itak komunisti; treba jih je sedaj le še spraviti ob vero, pa bodo popolni brezbožci. Od teh ciganskih apostolov atelzma si Moskva mnogo obeča. Razkropljeni so po vsem svetu kakor Judje, zraven pa še potujejo iz kraja v kraj, kar kot nalašč lahko služijo tudi komunistični propagandi. Do tu imajo »rdeči modrijani« popolnoma prav. Toda nekaj pozabljajo: cigani nimajo kredita. Saj poznajo skoro vsi narodi pregovor: »Laže kakor cigan.« Zaenkrat bodo morali zato podjetni rdeči gospodje še malo počakati.

AVTOMOBILISTI POSTAVILI SVOJEMU PATRONU CERKEV

Italijanski avtomobilisti so svoje-mu patronu sv. Krištofu s prostovoljnimi prispevki iz vseh delov države postavili krasno cerkev med Bologno in Modeno. Na god sv. Krištofa, 28. julija je bila v tej cerkvi slovesna služba božja.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).